

CSENDES SZÓ A PUSZTASÁGBAN

Vásott kölyök, sok gúnyt űztem Veled.
Tavaszi ködbe írtam a neved.
Széttörtem éjjel lámpásaidat
Bolondos tréfa fűszere miatt.

Megittam öreg kántorod borát,
Kiskertjeidből csentem orgonád.
Toronytetődre macskák körme vitt,
Kifosztottam szegény verebeid.

Arcomba bámult sokszor a világ.
Leföztem Héli két gonosz fiát.
Rút gáncsok törét vetettem eléd,
Ha simogattam Judás kötelét.

Hajnalonkint csak eszegettelek,
Mint kenyerét a makrancos gyerek.
Zuhogtak rám kegyelmes patakok
És nagy betűvel írtam: mi vagyok.

Mégse hajíts el, mint a rossz szeget.
Lásd, sok Misémben fehér testedet
Lassan nyújtottam föl és híveid,
Jól tudtam, ezt is örömmel veszik.

Ha áldást adtam, keresztjeidet
Iszonyú nagyra mértem bárkinek.
Magamra is, a földre is Veled
Szórtam a roppant keresztjeleket.

Későn látjuk meg mindig Arcodat.
Ifjúságunk homályban tartogat.
Lassan kerülsz egünkre, mint a nap,
Ha májusban a meggyek lombja fagy.

De Hozzád térünk valamennyien.
Csak az pihen, ki Sziveden pihen.
Csöndek csöndje, utam már arra visz,
Tisztább az út, mint Dunámban a víz.

Tíz vagy húsz év: a függöny leszalad.
Omlik a part már jókedvem alatt.
Furcsa szelecskék packáznak velem.
Ne hajíts el Magadtól Istenem...

Városi István